

بیانیه

انجمن مبارزه با شکنجه و معافیت از مجازات - CCTI، سازمان مستقل مکزیکی دفاع از حقوق بشر، که برای دستیابی به دنیائی دیگرگونه، دنیائی عاری از شکنجه و آزار مبارزه می کند، روش های اقتدارگرایانه و سرکوبگرانه دولت جمهوری اسلامی ایران را که هدف از آنها خاموش کردن اعتراضات مردمی کنونی ست محکوم می کند. این اعتراضات در پی آشکار شدن تقلب در انتخابات ریاست جمهوری دامنه ای بسیار گسترده یافته است. ما با مردان و زنانی که خیابان ها را در شهرهای مختلف به تسخیر خود در آورده اند تا به يك رژیم دیکتاتوری بگویند «دیگر بس است» ابراز همبستگی می کنیم.

رژیم ایران مسئول ناپدید کردن، شکنجه، و اعدام دهها هزار مبارز و نیز از میان بردن تمام تشکل ها در دهه ۱۹۸۰، و همچنین سرکوب و زندانی کردن هزاران نفر از حق طلبان است از جمله دستگیری رهبران کارگری در تظاهرات اول ماه مه ۲۰۰۹.

پاسخ امروزین دولت ایران همان پاسخی ست که در کشورهای دیگر دیده ایم: از جمله در مکزیك، همین روش را در مقابل رشد نارضایتی های اجتماعی به کار می برند. سرکوب علنی و دستگیری های بی رویه، شکنجه، زندان، ناپدید کردن، قتل، اعدام، و غیره. به آن چه بر شمرده شد، آلت دست قرار دادن رسانه های گروهی را نیز باید افزود: برچسب جنائی زدن به تظاهرات، مجرم وانمود کردن تظاهر کنندگان، اعتراف گیری از افراد زیر شکنجه به جاسوسی و پخش گسترده آن در تلویزیون، دستکاری در اخبار و غیره.

می دانیم که هدف از این اقدامات شکستن شخصیت فرد و روابط اجتماعی اوست و به طور کلی ایجاد جو ترس و عدم اعتماد در بین مردم و جامعه. بدین وسیله می خواهند بسیج عمومی و روند های تشکیلاتی مبارزات مردمی را به سکوت بکشانند، فلج کنند، از هم پاشند و جلوی آن را بگیرند.

تصویر نیروهای انتظامی رژیم که بر تظاهر کنندگان یورش می برند، ما را به یاد سرکوب های سن سالوادر آتنکو در ماه مه ۲۰۰۶ می اندازد. زمانی که ۳۰۰۰ پلیس و ارتشی به منظور سرکوب اعتراضات وارد این روستا شدند. آن ها ۲۰۰ نفر را دستگیر نمودند، همه آن ها را در مسیر زندان شکنجه کردند، و دو جوان را به قتل رساندند. هنوز ۱۲ نفر از آنها زندانی اند، با حکم هائی بین ۳۱ تا ۱۱۲ سال زندان. چنانکه یادآور قتل عام های اگواس بلانکاس در سال ۱۹۹۵، اکتبه آل، چیاپاس در ۱۹۹۷، ال چارکو در ۱۹۹۸، و سرکوب جنبش آموزگاران در اوآخاکا در ۲۰۰۶، و بسیاری دیگر.

در عین حال، ما اشکال مختلف مقاومت در برابر شکنجه و سرکوب را نیز به یاد می آوریم. سه سال است اردوگاهی که در مقابل زندان برای کمک به زندانیان آتنکو برپا شده، همچنین تظاهرات مختلف در همبستگی با شکنجه شدگان، دادگاهی شدگان و زندانیان، شکایت علنی و قانونی زنانی که مورد

شکنجه جنسیتی قرار گرفته اند، و نیز سازماندهی روستاها برای پیشگیری از ورود نظامیان ادامه دارد. تمام این ها گویای نیرو و اراده زنان، مردان، انجمن ها و سازمان هائی ست که دیگر نمی خواهند تن به سکوت بسپارند، که برمی خیزند و برای حقوق اساسی خود مبارزه می کنند.

سه دهه است که دیکتاتوری رژیم حاکم بر ایران حقوق اساسی شهروندان خود را زیر پای می گذارد. ما از این که به رغم اینهمه سرکوب، مردم مصممانه برای مطالبه حقوق خود، باز هم خیابان ها را به تصرف درآورده اند، خشنودیم و سرشار از امید. ما یقین داریم که نمی توان شأن و حیثیت انسان ها را نابود ساخت. رزمیدن برای حفظ حیثیت انسانی البته به رنج هایش می ارزد. ما همبستگی خود را با تمام کسانی که در جستجوی جامعه ای عادلانه و آزاد به پا خاسته اند اعلام می کنیم.

از مسئولین [دولت] ایران می خواهیم که به حقوق جهانشمول بشر، از جمله حق آزادی بیان، حق تشکل، حق یک زندگی عاری از شکنجه و آزار احترام بگذارند.

زندانی سیاسی آزاد باید گردد! شکنجه - هرگز!

انجمن مبارزه با شکنجه و معافیت از مجازات
مکزیک، ۹ ژوئیه ۲۰۰۹

ترجمه بهرام قدیمی

آدرس انجمن مبارزه با شکنجه و معافیت از مجازات:

Pitágoras 1210-16, Col. Del Valle
México DF, C. P. 03100
Tel./Fax: 0052-55-5604 5642
colectivo@contralatortura.org

ccti_gro@yahoo.com.mx

Calle Campeche No.120 depto. 201
Col Progreso, Acapulco, C. P. 39559
Tel. (744) 485 60 88, Cel. 044 744 910 85 03
www.contralatortura.org